

Het vragen van gasten op de koffie is natuurlijk een willekeurig gebeuren. Dan weer eens jong, dan weer eens oud, maar altijd mensen met een boodschap en meestal betrokken bij ons werk binnen de parochie. Deze keer kon Paul het niet bij één persoon laten maar heeft hij extra koffie moeten serveren omdat een echtpaar te gast was. Niet zomaar een echtpaar, maar twee mensen die al bijna 47 jaar met elkaar lief en leed delen. Dat is dan natuurlijk een echte twee-eenheid. Die kun je bijna niet los van elkaar vragen. Het betreft **Richard en Josephine van Geffen**, jarenlang zeer trouwe vrijwilligers van de Jozefparochie. Af en toe zijn ze nog betrokken, alhoewel ze al een aantal jaren buiten het territoir van de parochie, wonen, namelijk in De Hof van Cuijk. Ze zijn beiden begin zeventigers en nog erg vitaal. Jammer dat Josephine vorig jaar haar been gebroken heeft en nu nog wat sukkel met de naweeën. Ze hebben drie kinderen, twee zoons en één dochter, die samen met hun vier kleinkinderen allemaal in Cuijk wonen. Die kinderen op hun beurt zijn ook actief in het maatschappelijk leven, waarbij onder andere voetbal een belangrijke rol speelt.

Josephine en Richard zijn beiden geboren in Boxtel en ze zijn opgegroeid in het hartje van die plaats. Richard's vader was de plaatselijke bakker en kruidenier en vader de Koning

de meisjesnaamgever van Josephine, was aannemer. De bakker bakte ze niet alleen bruin maar had ook 10 kinderen waarvan onze gast de 9de was. Vader de Koning

timmerde een gezin van 13 kinderen bij elkaar met als benjamin Josephine. Grote gezinnen waren in die tijd meer regel dan uitzondering. Vóór de twintiger, dertiger jaren van de vorige eeuw stierven er veel kinderen jong of in het kraambed- Daardoor bleef de grootte van de gezinnen meestal beperkt. Met de opkomst van de moderne geneeskunde en de preventie van kinderziekten bleven de geboren kinderen leven en werden de gezinnen steeds groter. Velen die geboren zijn in die tijd herinneren zich met dankbaarheid en weemoed de gezelligheid die in soberheid en liefde met elkaar gedeeld werd. Echte honger was er niet en weelde bestond nauwelijks. Maar er werden wel mensen met karakter en arbeidzaamheid

opgevoed. Je zou er bijna wel eens naar terugverlangen. Door moderne opvattingen ontstond in het begin van de jaren zestig de kentering en liep het kindertal per gezin vaak drastisch terug. Een aantal jaren daarvoor werd de ouders trouwens al geadviseerd om het eigen geweten meer te laten spreken en drongen met name de pastoors niet meer zo erg aan op het stichten van grote gezinnen.

Richard en Josephine groeiden voorspoedig op tot volwassen mensen, daar in Boxtel. Hij ging vanaf z'n 15de jaar werken bij de plaatselijke drukkerij Tielen. Het vak van zetter bestond nog voornamelijk uit handwerk, lettertje na lettertje op de regel plaatsen met achter ieder woord een cicero, een leeg blokje. Trouwens, het eerste jaar mocht hij bijna alleen maar letters sorteren in de letterbak. Josephine stond in een winkel voor baby- en kinderkleding. Gaan stappen 's avonds in de weekenden was er nog nauwelijks bij en de vrije tijd werd verdeeld tussen gezelligheid thuis en de verenigingen, zoals voetbal voor Richard.

Hij speelde bij de voetbalvereniging Boxtel, meestal in het tweede. maar als er gebikkeld moest worden werd hij opgesteld in het eerste elftal. Een beetje 'schoffelen' lag hem wel. Vooral tegen de plaatselijke rivaal ODC ging het vaak op het scherp van de snede. Nú nog leert hij zijn kleinzoons, die bij JVC voetballen, om tijdens de wedstrijd schuchterheid af te gooien en de tegenstander dapper tegemoet te treden. En dat is dan tamelijk zacht uitgedrukt.

Josephine en Richard waren kennelijk voor elkaar voorbestemd, want nadat ze elkaar al vaak ontmoet hadden, bij het passeren op straat, in de kerk en bij andere gelegenheden, sloeg de vonk ineens een keer over en kregen ze verkering.

Omdat ze na enkele jaren graag wilden trouwen, was er een huis nodig en dat ging in die tijd, ook in Boxtel, niet zo gemakkelijk. Toen Richard dreigde bij z'n baas te vertrekken, hij had al elders gesolliciteerd o.a. bij van Lindert in Cuijk, stapte z'n baas naar de verantwoordelijke instanties op het gemeentehuis en toen kregen ze al snel een flat toegewezen.

Intussen was echter vader de Koning overleden en die liet een huis na voor

de jongelui. In ieder geval bleef het paar in Boxtel. Daar zijn hun kinderen geboren.

Na 7 jaar huwelijk en 19 jaar werken bij Tielen wilde Richard wel eens veranderen. Zijn grote rechtvaardigheidsgevoel bracht hem ook wel eens in conflict met collega's en bazen, een reden temeer om het elders eens te bekijken. Het gezin trok naar Cuijk waar hij nog steeds welkom was bij drukkerij van Lindert. "In 't Hoefijzer" werd hun stekkie. De vrije tijd werd verdeeld tussen het gezin en het werk in de volkstuin "De Bussel".

Door alle verse groenten zijn ze waarschijnlijk zo vitaal gebleven !

Josephine kwam op verzoek van Pastoor Smits al snel bij het kerkkoor van de Jozefparochie, waar ze nu nog steeds zingt. Ook heeft ze jarenlang de namen van de dopelingen, de overledenen en de jong-gehuwden met sierlijke letters vastgelegd in de boeken die het archief van de parochie vormen. Verder was ze nog actief in de Missiegroep.

Helaas kwam Richard in 1980 al in de WAO terecht. Later, in 1992, werd hij ook nog eens aan z'n hart geopereerd. Hij heeft zich na 1980 meer dan tien jaar verdienstelijk gemaakt voor de parochie met het verrichten van al het stencilwerk. Dat gebeurde dan in de kelder waar de ouderwetse stencilmachine stond. Hij herinnert zich uit die periode nog een 'bom alarm'. Iedereen moest het gebouw uit. Pastor van den Acker weigerde. Misschien dacht die dat hij meer kans, had om in de hemel te komen dan bijvoorbeeld Richard. Er gebeurde niets. Vals alarm.

Ook werd onze man zo'n beetje klusjesman bij JVC. Vele gezellige uren heeft hij daar met een groepje medewerkers zeer nuttig doorgebracht.

Sinds enkele jaren wonen ze nu tot hun volle tevredenheid in de kleinere woning in de "Hof van Cuijk". Iedere week een paar keer koersbal spelen en als het weer het toelaat ook nog flink aan de gang op de jeu de boules baan naast de deur. Richard is daarbij de grote animator.

Onder het motto: 'je bent bij een club of niet...' komt Richard nog iedere zondag of zaterdagavond in de kerk, dan eens in de Martinus, dan eens in Sint Agatha. Helaas kan Josephine hem op dit moment vanwege haar moeilijke lopen niet steeds vergezellen.

Over de toekomst van de kerk denkt hij wel na, maar hij zegt zoals zovele ouderen: 'het zal onze tijd nog wel duren, maar dan...'

Voor de Jozefparochie vreest hij het vertrek van Pastoor Kees Michielse. Wat gebeurt er daarna ?

Veel zal er in het algemeen van afhangen wat voor Paus we krijgen. Misschien geeft een nieuwe Paus wel een geweldige ommezwaai en daarmee een grote impuls.

We zullen moeten afwachten.

Richard en Josephine van Geffen, twee mensen die, doordat ze zo gewoon doen, geweldige mensen zijn. Zó zijn beiden gevormd in hun grote gezinnen en dat hebben ze vast gehouden. Dat is toch prachtig. Met een glaasje port uit 1965 besluiten we de bijeenkomst die voor ons alle drie naar volle tevredenheid is verlopen.

Mensen, bedankt

Het moge jullie en je kinderen en kleinkinderen goed gaan.

We komen elkaar hopelijk nog wel tegen.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.

